

Sag C-467/05

Straffesag mod Giovanni Dell’Orto

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af forundersøgelsesdommeren ved Tribunale di Milano (Italien))

»Politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager — rammeafgørelse
2001/220/RIA — direktiv 2004/80/EF — begrebet »offer« i forbindelse med
straffesager — juridisk person — tilbagelevering af ejendele beslaglagt
under en straffesag«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat J. Kokott fremsat den 8. marts 2007 I - 5561
Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 28. juni 2007 . . . . . I - 5585

Sammendrag af dom

1. *Præjudicielle spørgsmål — spørgsmål vedrørende fortolkningen af en rammeafgørelse vedtaget i henhold til EU-traktatens afsnit VI*
[Art. 234 EF; art. 35 EU og art. 46, litra b), EU]

2. *Præjudicielle spørgsmål — Domstolens kompetence — politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager*
[Art. 234 EF; art. 35 EU og art. 46, litra b), EU]
3. *Institutionernes retsakter — tidsmæssig anvendelse — processuelle regler*
4. *Den Europæiske Union — politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager — ofres stilling i forbindelse med straffesager — rammeafgørelse 2001/220*
[Rådets rammeafgørelse 2001/220, art. 1, litra a), art. 2, stk. 1, og art. 8, stk. 1]

1. Den omstændighed, at en forelæggelses-afgørelse vedrørende fortolkningen af en rammeafgørelse vedtaget i henhold til EU-traktatens afsnit VI ikke nævner artikel 35 EU, men henviser til artikel 234 EF, kan ikke i sig selv føre til, at anmodningen om præjudiciel afgørelse skal afvises. Dette gælder så meget desto mere, som EU-traktaten hverken udtrykkeligt eller indirekte fastsætter den form, hvori den nationale ret skal fremsætte sin anmodning om præjudiciel afgørelse.

afsiger sin dom, hvorfor Domstolens praksis vedrørende formaliteten med hensyn til præjudicielle spørgsmål, forelagt i henhold til artikel 234 EF, i princippet kan overføres på anmodninger om præjudicielle afgørelser, der er forelagt Domstolen i medfør af artikel 35 EU.

(jf. præmis 36)

2. I medfør af artikel 46, litra b), EU finder ordningen i artikel 234 EF anvendelse på artikel 35 EU på de betingelser, der er fastsat i denne sidstnævnte bestemmelse. I lighed med, hvad der gælder i henhold til artikel 234 EF, er en præjudiciel forelæggelse for Domstolen i henhold til artikel 35 EU betinget af, at den nationale ret skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den

Det følger heraf, at den formodning om relevans, som er knyttet til spørgsmål, der forelægges af nationale domstole til præjudiciel afgørelse, kun kan afvises i helt særlige tilfælde, når det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af de EU-retlige bestemmelser i spørgsmålene savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller når problemet er af hypotetisk karakter, eller Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en saglig korrekt besvarelse af de forelagte spørgs-

mål. Bortset fra sådanne tilfælde er Domstolen principielt forpligtet til at træffe afgørelse om præjudicielle spørgsmål, der vedrører fortolkningen af de retsakter, der er omhandlet i artikel 35, stk. 1, EU.

fortolke den gældende nationale ret i overensstemmelse hermed.

(jf. præmis 48 og 49)

(jf. præmis 34, 39 og 40)

3. Processuelle regler antages almindeligvis at finde anvendelse i samtlige tvister, der verserer på ikrafttrædelsesdatoen, til forskel fra materielretlige regler, der normalt fortolkes således, at de ikke omfatter forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen.

4. Rammeafgørelse 2001/220 om ofres stilling i forbindelse med straffesager skal fortolkes således, at begrebet offer i rammeafgørelsens forstand, i forbindelse med en straffesag, og særligt en straffesag om påfølgende fuldbyrdelse af en retskraftig straffedom, ikke inkluderer juridiske personer, som har lidt skade, der er direkte forvoldt af handlinger eller undladelser, der strider mod en medlemsstats straffelov.

Spørgsmålet om domstolskompetencen med hensyn til en afgørelse om tilbagelevering til offeret af ejendele, der er blevet beslaglagt under straffesagen, henhører imidlertid under området for de processuelle regler, hvorfor intet vedrørende lovens tidsmæssige anvendelse er til hinder for, at der som led i en tvist vedrørende dette spørgsmål tages hensyn til de relevante bestemmelser i rammeafgørelse 2001/220 om ofres stilling i forbindelse med straffesager for at

Såfremt rammeafgørelsen fortolkedes således, at den også omfatter juridiske personer, der hævder at have lidt en skade, der direkte skyldes en straffelovsovertrædelse, ville det nemlig være i modstrid med selve ordlyden af rammeafgørelsens artikel 1, litra a), der alene omhandler fysiske personer, som har lidt skade, der direkte skyldes adfærd i strid med en medlemsstats straffelov. Hertil kommer, at ingen anden bestemmelse i rammeafgørelsen indeholder nogen indikation af, at EU-lovgiver har villet udstrække begrebet offer til juridiske personer med henblik på anvendelsen af rammeafgørelsen. Derimod er der flere

bestemmelser i rammeafgørelsen, herunder bl.a. artikel 2, stk. 1 og 2, og artikel 8, stk. 1, der bekræfter, at lovgivers formål udelukkende var at lade fysiske ofre for skade som følge af en straffelovsovertrædelse være omfattet.

Direktiv 2004/80 om erstatning til ofre for forbrydelser kan ikke føre til, at denne fortolkning underkendes. Selv om det antages, at bestemmelser i et direktiv vedtaget i henhold til EF-traktaten kan

have betydning for fortolkningen af bestemmelser i en rammeafgørelse baseret på EU-traktaten, og at begrebet offer i direktivets forstand kan fortolkes således, at det omfatter juridiske personer, er der således under alle omstændigheder ikke en sådan forbindelse mellem direktivet og rammeafgørelsen, at dette begreb bør fortolkes ensartet.

(jf. præmis 53-55, 57, 58 og 60 samt domskonkl.)